

En annan sida av fotbollen

Jag sitter på buss 82 i riktning mot Askim och tittar ut genom det stora fönstret. Mörkret är på väg att ta över och rusningstrafiken är över sedan en stund tillbaka. Jag är på väg till Kobbens idrottsplats, där fotbollsklubben Askims IK håller till. Min mission är att ta reda på om det bara är motion, taktik och bollspel som är lockande med fotbollsrorelsen. Eller finns det något som vi andra inte ser?

När jag kommer till idrottsplatsen med de tre fotbollsplanerna har det hunnit bli mörkt. Den under dagen anade vårvärmen har flytt och istället kommer det ånga ur näsborrarna när jag andas. Mina öron möts av det dova, behagliga ljudet av smattrande fotbollar mot kvicka fotbollsskor. Strålkastarna lyser upp planerna så att ett mönster av ljus och skuggor bildas mot det gröna konstgräset. Jag måste erkänna att det är en härlig syn. Rogivande på något sätt.

Med jämna mellanrum hör jag röster från tränarna som hojtar korta, uppmuntrande fraser såsom ”Tempo!”, ”Fokus!” och ”Bra där!” och ungdomarna jobbar hårt för att visa sina bästa sidor.

Kalle har varit tränare i Askims IK i snart fyra år. Han har fyra döttrar som alla varit aktiva i klubben, två av dem spelar fortfarande. Jag träffar honom vid sidan av en av planerna, där hans lag med 13- och 14-åriga tjejer tränar. Han är bättre rustad för kvällskylan än vad jag är, med sina täckbyxor, vantar och välanvända fotbollsskor.

Jag frågar Kalle vad som driver honom till att göra det han gör och han berättar hjärtligt om vad tränarrollen betyder för honom.

– Det bästa är att se tjejerna utvecklas både på det fotbollsmässiga planet men lika mycket på det personliga planet. Att man som ledare kan få dem att bygga upp sitt självförtroende och kanske lyckas med det de i början inte riktigt vågar göra på en fotbollsplan, att de blir en i gänget och utvecklar sina sociala förmågor. Att få se dem växa som människor, säger Kalle.

Orden kommer naturligt och oavbrutet, han vet precis hur han skall sätta ord på sina känslor och inlevelsen är så stark att jag blir sugen på att själv börja spela fotboll. Jag lyssnar till hans tankar om hur kul det är att man faktiskt kan göra skillnad, och hans önskan att tjejerna när de blir äldre kan tänka tillbaka på den här tiden och känna att han bidragit till att kanske bli mer starka och harmoniska som människor.

Jag frågar Kalle om han har några personliga mål med sitt ledarskap och han funderar en stund med blicken riktad på en avlägsen punkt långt bakom mig. Sedan fäster han blicken på mig igen och svarar med beslutsamhet och värme.

– Jag vill bli bättre på att utveckla människor. Använda mina egna erfarenheter för att få folk att växa mentalt och spelmässigt.

Jag nickar hänfört och tänker för mig själv att det här är en man som verkligen brinner för sin uppgift.

När träningen för ett av lagen är över ser jag en chans att få kontakt med spelarna och kanske höra deras egna historier kring sporten de älskar. Det visar sig vara inget mindre än damernas juniorlag jag fått tag i.

Tjejerna jag träffar heter Lisa, Emilia och Frida. De är femton år gamla och har spelat fotboll i mellan fyra och tio år. De är rödflammiga i sina ansikten och blanka i pannorna efter dagens träningspass. Vattenflaskorna har druckits upp och deras

andetag är djupa och ansträngda. Ändå ser tjejerna otroligt glada och nöjda ut, som att de faktiskt njuter.

Alla tre började spela fotboll efter att ha följt med en kompis till en träning. De kände många i laget och alla hade varit vänliga och trevliga mot dem på deras första träningspass.

– Det var kul! Man ville bli lika bra som de andra, man låg ju lite efter när man började, minns Lisa och tittar på de andra med en menande blick.

Jag frågar vad det är som driver dem att fortsätta träna fotboll och blir alldeles varm i kroppen av att höra deras svar.

– Laget, säger Emilia övertygande, utan minsta tvekan. Hon får medhåll av de andra två som nickar livligt och Lisa fyller i att det är umgänget med kompisarna som driver henne mest. Lagsport verkar vara en nyckel för dessa tre tjejer, en individuell sport verkar inte alls lockande.

– Vi är tjugo tjejer i laget, så man blir tjugo gånger så glad. Så fort någon gör mål blir man nästan lika glad som om man själv hade gjort mål, berättar Lisa med glittrande ögon och jag förstår att hon har många härliga mål-minnen lagrade inom sig.

– Jag hade inte velat spela med något annat lag, säger Frida med värme och tittar in i ögonen på de andra tjejerna.

Jag får en stark känsla av lojalitet och solidaritet hos de tre ungdomarna. De känner en oerhörd gemenskap till sitt lag, och de förstår vikten av att stötta varandra och hjälpa varandra till utveckling.

– Man känner ett ansvar för laget, säger Emilia. Det är en lagsport och om man inte går på träningen så känner man...

– Jag får verkligen skuldkänslor, om jag skulle stanna hemma, flikar Lisa in. Till och med när man är sjuk frågar man sig själv 'Är jag verkligen så sjuk? Jag kanske hade kunnat vara med på träningen!'. Man vet att alla bryr sig om man är där eller inte.

Jag frågar vad tjejerna tycker är roligt med att spela fotboll. Lisa berättar om vikten av kamraterna och gemenskapen. Frida beskriver med glöd i ögonen och ett leende i mungipan om känslan när man verkligen ansträngt sig och tränat länge på någonting, hur kul det är när resultatet kommer och man utvecklas och blir bättre.

– Göra mål och att vinna! säger Emilia och brister ut i ett litet skratt. Sedan blir hon mer allvarlig och förklarar att mål och vinster faktiskt är viktiga och motiverande delar i hennes träning.

Lisa instämmer och hennes entusiasm smittar av sig när hon berättar om känslan som infinner sig när hela laget gjort en riktigt bra match och när tränarna berömmar laget efteråt. Jag kan inte hejda mitt leende när jag lyssnar på henne, jag kan nästan ta på den fladdrande, exalterade känslan hon får i maggropen när hon tänker på dessa situationer.

– Och när man gör den där goa finten och springer ifrån motståndaren, tillägger Emilia med finurlig röst samtidigt som hon sträcker lite på sig.

De tre tjejerna är överens om att det betyder mycket att de har föräldrar som är engagerade i deras aktiviteter. Lisas pappa är tränare för ett av lagen i klubben och Fridas mamma är tränare i juniorlaget. Även Emilias föräldrar är insatta i hennes fritidsintresse. Emilia berättar att hennes mamma säger: "Vi skall iväg och spela match", när det är någon som frågar om helgens aktiviteter. Som att mamman faktiskt är en del av laget.

– Man har ju hellre en lite för mycket engagerad förälder än inte engagerad alls, säger Frida och hennes kamrater nickar och håller med.

Kalle pratade även han om hur viktigt det är med engagerade föräldrar, dels för barnens utveckling men också för logistik och ekonomi. Askims IK är en ideell förening, med en relativt låg medlemsavgift. Tränarna får ingen ekonomisk ersättning för sitt arbete och är beroende av föräldrarnas hjälp för att få verksamheten att gå runt. Insatta föräldrar är alltså en viktig del i lagets utveckling och framgång. Kalle bjuder in mig till att sitta med på ett föräldramöte som han tillsammans med sina tränarkollegor skall hålla i senare på kvällen.

Jag promenerar över idrottsplatsen och går in i klubblokalen som är full av föräldrar som sitter och småpratar med varandra. Det doftar nybryggt kaffe och någon har tagit med sig nybakta bullar. På ena väggen står sex vita Billy-bokhyllor uppradade, fyllda till bredden med ståtliga priser och pokaler. I andra änden av rummet finns ett enormt glasskåp som är precis lika fullt av blänkande statyetter. Otaliga lagfoton, både nya och gamla, pryder en tredje vägg. Några av foton har börjat blekna medan andra är lika färgglada som de var den dagen de framkallades.

Efter en kort stund radar lagets fyra tränare upp sig framför föräldrarna. De är iklädda röda tröjor med klubbens märke och de bär upp sina uniformer med stolthet. Kalle, Peter, Lasse och Martin presenterar sig och pratar om den stundande säsongen med längtan och målmedvetenhet. Mötet behandlar allt ifrån tränarnas uppgifter och upplägget för träningarna till hur föräldrarna bör tänka kring skador samt hur lagets ekonomi skall skötas.

Det slår mig hur mycket intresse och driv det finns även hos föräldrarna till de aktiva. De flesta är insatta i lagets verksamhet och vill bidra med sina erfarenheter och åsikter kring olika situationer. Medan Kalle pratar med värme och ömhet om tjejernas vänskapsband sitter föräldrarna tysta, förtrollade av hans innerlighet och glöd. Det undgår ingen att Kalle, precis som de övriga tränarna, går in helhjärtat för sin roll som tränare för laget och åhörarna verkar onekligen ha fått ett positivt intryck av den tränarkvartett som står framför dem.

När jag lämnar klubblokalen inser jag att jag inte haft någon aning om vad denna fantastiska rörelse faktiskt handlar om. Det är inte att producera fotbollsproffs. Det är inte att få hög status eller tjäna pengar. Jag får en känsla av att det finns så mycket i denna verksamhet som vi inte förstår om vi inte varit med i ett lag eller team. Det är inte sporten som är viktigast. Det är något djupare än så.